

Arrest

nr. 326 980 van 20 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MANESSE
Argonnestraat 30
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 april 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 mei 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2024 werd verzoeker door de politiediensten van Zone Zuid op heterdaad betrapt op werken zonder arbeidskaart of single permit.

Diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van de zone Zuid op 01.02.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: H.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)02.1990

geboorteplaats: DIFFA

nationaliteit: Niger

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

[1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene heeft geen geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

[8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV (...) van de politiezone Zuid).

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene was aan het werken zonder arbeidskaart of single permit. (PV BR61L30054472024 van de politiezone zuid)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene was aan het werken zonder arbeidskaart of single permit. (PV xxx van de politiezone zuid).

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, Italië, waar hij waar hij een geldige verblijfstitel van voorlegt.

*Vasthouding
(...)”*

Ook op 1 februari 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar, aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van de zone ZUID op 01.02.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer die verklaart te heten:

Naam : H.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)02.1990

geboorteplaats : DIFFA

nationaliteit : Niger

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het grondgebied België(1).

De beslissing tot verwijdering van 01.02.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene was aan het werken zonder arbeidskaart of single permit. (PV (...) van de politiezone Zuid).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Verzoeker werd op 14 februari 2024 gerepatrieerd naar Rome.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit het 'verslag vertrek', dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker op 14 februari 2024 werd gerepatriëerd naar Rome. Er kan aldus niet worden betwist dat de eerste bestreden beslissing reeds werd uitgevoerd.

Ambtshalve wordt een exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Het beroep is zonder voorwerp, nu de eerste bestreden beslissing is uitgevoerd en bijgevolg uit het rechtsverkeer is verdwenen. Huidig beroep, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is zonder voorwerp geworden en om deze reden dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen het inreisverbod

In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 74 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van "voorzichtigheid" en "grondigheid", evenredigheid, rechtszekerheid, "gewettigd vertrouwen", "de plicht om redenen te geven" en kennelijke beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Analyse van de beslissing vanuit de invalshoek van de materiële motivatie:

Het bestuursorgaan moet bij het nemen van besluiten absoluut rekening houden met deze algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Deze principes bieden richtlijnen voor de manier waarop administratieve besluiten moeten worden aangenomen, gepubliceerd en/of bekend gemaakt aan bepaalde mensen. Ze functioneren enerzijds als gedragsnormen voor bestuursorganen en anderzijds als normen voor het controleren van de wettigheid van bestuurshandelingen;

De motiveringsplicht houdt in de eerste plaats in dat iedere administratieve handeling gebaseerd moet zijn op feitelijk en rechtens aanvaardbare redenen. De verplichting om materiële redenen te verstrekken houdt in dat elke administratieve handeling moet verwijzen naar exacte, relevante en juridisch toelaatbare materiële redenen die uit het administratieve dossier moeten blijken. De redenen moeten tijdens een wettigheidscontrole kunnen worden onderzocht. Behoudens hetgeen hieronder zal worden toegelicht met betrekking tot de formele motiveringsplicht, mogen de redenen niet rechtstreeks in het besluit zelf worden opgenomen.

Er moet aan worden herinnerd dat de eis van zowel materiële als formele motivatie verschillende voordelen heeft. Namelijk: "Motivering biedt de bestuurder de mogelijkheid om op de hoogte te worden gesteld van de redenen voor de administratieve handeling en stelt hem tegelijkertijd in staat om met volledige kennis van zaken met de auteur ervan te discussiëren, om zo eventueel het besluit 'aan te passen'. In geval van beroep zal de verzoeker die op de hoogte is van de redenen voor een bestreden handeling, zijn middelen beter kunnen organiseren. Ten slotte vormt het de garantie voor een serieus en onpartijdig onderzoek van de zaak;

Vanuit de bestuurskant gezien heeft motivatie tot gevolg dat de betrekkingen met degenen die aan het bestuur worden onderworpen gemakkelijker worden gemaakt, doordat de autoriteit meer overredingskracht dan dwang kan gebruiken. Bovendien vergemakkelijkt het de controle die de hogere of toezichthoudende autoriteit uitoefent op de ondergeschikte autoriteit";

Van belang bij de motiveringsplicht is dat de instantie op grond van het bestuursdossier redelijkerwijs het bestreden besluit kan hebben vastgesteld. De beslissing moet zowel rechtens als feitelijk op aanvaardbare wijze kunnen worden gemotiveerd. Het bestuursorgaan moet kunnen aantonen dat het bij zijn besluit rekening heeft gehouden met de concrete gegevens die zijn aangevoerd ter onderbouwing van de redenen die het in zijn formele motivatie heeft aangegeven. De materiële motivatie heeft dus betrekking op de interne wettigheid van de administratieve handeling, op de geldigheid van de door de administratie aangevoerde redenen, terwijl de formele motivatie een vereiste is met betrekking tot de externe wettigheid van deze handeling;

In dit geval moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze materiële en substantiële vereisten op geen enkele manier naleeft. Het is onaanvaardbaar om een toerist te verwarren met een illegale arbeider.

Analyse van de beslissing vanuit de invalshoek van de formele motivatie:

Artikel 3, paragraaf 1, van de wet van 29 juli 1991 bepaalt: “dat de vereiste motivering bestaat uit de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die als basis voor de beslissing dienen.

De vereiste is om alle juridische en feitelijke redeneringen te transcriberen, dat wil zeggen het syllogisme dat als basis voor de handeling dient;

Artikel 3, tweede lid, van de wet van 29 juli 1991 voegt daaraan toe dat de formele motivatie “adequaat” moet zijn;

Deze eis van adequaatheid is een kwestie van casuïstiek die in principe een meer onderbouwde motivatie oplegt, zelfs als de bevoegdheid van de autoriteit discretionair of gekoppeld is;

Deze formele motivatie sluit, zoals in dit geval het geval is, lege, stereotiepe of standaardformules uit. Heel logisch is de jurisprudentie van de Raad van State van mening dat dit geen ‘adequate’ motivatie is.

De verplichting om formele redenen te verstrekken vereist dat de administratie zelf de juridische en feitelijke grondslagen aangeeft waarop zij zich baseert om haar besluit te nemen. De burger moet dus tegelijkertijd kennis kunnen nemen van het bestuursbesluit en de redenen die daaraan ten grondslag liggen.

Concreet blijft het verlenen of weigeren van een verblijfsvergunning een discretionaire bevoegdheid van de minister, die echter rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van het geval en tegelijkertijd de vereisten van behoorlijk bestuur, zoals het evenredigheidsbeginsel, moet respecteren. zorgvuldigheidsplicht, voorzorg etc.

Hieruit volgt dat deze mogelijkheid van weigering van de verblijfsvergunning of van niet-ontvankelijkheid inderdaad is voorzien en erkend, maar dat de wetgever deze niet heeft opgelegd. Dit moet voortvloeien uit een redelijke, zorgvuldige en evenredige verwerking; Dit is ook de zin waarin de CCE het arrest van 27 september 2023, nr. 294760, heeft gewezen;

Uit deze ontwikkelingen blijkt onomstotelijk dat de motivering van het bestreden besluit op geen enkele wijze rekening houdt met de realiteit van de feiten die hier worden opgevat als rekening houdend met de economische dimensie van het project dat aan dit verzoek ten grondslag ligt. Het blijkt dus een stereotype en onevenredige beslissing waarvan noch de feitelijke, noch de juridische omstandigheden overeenkomen met de situatie van de verzoekende partij;

Verzoeker beroept zich in het bijzonder op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980.

Met betrekking tot de reden die verband houdt met de analyse van de artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de wet van 15 december 1980, beweert verzoeker dat de door verweerder gehanteerde motivatie stereotiep is.

Verzoekster verwijt verweerder dat hij in het kader van de analyse van de aanvraag voor een verblijfsvergunning de aangevoerde elementen op onzorgvuldige en oppervlakkige wijze heeft onderzocht en het evenredigheidsbeginsel en zijn verplichting tot materiële en formele motivering heeft geschonden, waardoor ongegronde theoretische argumenten aan het licht zijn gekomen. overwegingen hierover.

In het onderhavige geval moet worden opgemerkt dat de bestreden besluiten deze substantiële formaliteit niet in acht nemen, door een redenering te ontwikkelen die door onregelmatigheden is aangetast en die in het geheel niet past bij de situatie van verzoekster.

De Raad van State herinnert ons eraan dat de motivatie voor een bestuurshandeling, door de handeling alleen te lezen, de overeenstemming ervan zowel feitelijk als juridisch mogelijk moet maken. Dat deze analyse een constante jurisprudentie is van zowel de Raad voor Geschillen als de Raad van State, in alle zaken, zelfs in gevallen waarin de administratie profiteert van discretionaire bevoegdheid die alleen wordt gesanctioneerd door willekeur (RvS, 106.328, 3 mei 2002; CE, 112; CE, 152.688, 14 december 2005; RvS, 152.691, 14 december 2005; RvS, 161.316, 13 juli 2006; CE, 162.505, 9 september 2006; RvS, 170.892, 7 mei 2007; RvS, 161.316, juli 13, 2007).

Het nagestreefde doel is controle over willekeur en machtsmisbruik mogelijk te maken.

Wat betreft het verbod van twee jaar:

Het is noodzakelijk om de overmaat van het Vreemdelingenbureau op te merken met betrekking tot deze sanctie van twee jaar inbeschuldigingstelling;

Dat de concrete feiten in deze zaak botsen met de beweringen die de EO zo goed mogelijk probeert vast te stellen;

Dat het ondenkbaar is om te beweren dat iemand in een winkel werkt, terwijl de betrokkene zich niet kan uitdrukken in het Nederlands, Frans, Duits en nog minder in het Engels.

Een dergelijk standpunt is absoluut absurd en kan alleen maar willekeurig zijn.

Met het oog hierop is het duidelijk dat dit verbod, zowel wat de materiële als de formele motivatie betreft, in wezen gebaseerd is op een slechte beoordeling van de EO;

Het is daarom duidelijk dat de juridische en feitelijke overwegingen die als basis voor de beslissing dienden in dit geval op wrede wijze ontbreken;”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Het inreisverbod is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een inreisverbod moet worden opgelegd omdat de verwijderingsmaatregel van 1 februari 2024 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn toestaat. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Daarnaast motiveert verweerder dat een inreisverbod van twee jaar *in casu* proportioneel is aangezien verzoeker werd betrapt op werken zonder arbeidskaart of single permit. Verweerder duidt op de tewerkstelling zonder de vereiste machtiging, het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod voor twee jaar opgelegd met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;”

Volgens verzoeker is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd omdat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Verzoeker betwist dat hij aan het werk was. Hij kan zich immers niet uitdrukken in het Nederlands, Frans of Duits en nog minder in het Engels. Op het moment van de feiten was hij slechts zijn broer aan het helpen met een enorme lading goederen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de rechtsgrond voor het opleggen van het inreisverbod, met name het feit dat aan verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, niet kan worden betwist. De verwijderingsmaatregel van 1 februari 2024, waarbij aan verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, is inmiddels definitief.

Wat het vermoeden van onschuld betreft, merkt de Raad op dat het feit dat er nog geen juridische beslissing voorligt die vaststelt dat verzoeker aan het werken was zonder arbeidskaart of single permit, niet verhindert dat verweerder op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat het in het belang is van de immigratiecontrole en tot bescherming van de economische en sociale belangen. Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder op kennelijk onredelijk wijze, op basis van de vaststellingen gedaan door de politiediensten van Zone Zuid de voormelde beslissingen heeft genomen.

Verzoeker brengt bovendien geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat de vaststellingen die gedaan werden door de politiediensten van Zone Zuid foutief of onzorgvuldig zouden zijn. Met het enkele betoog dat hij zijn broer wilde helpen, weerlegt verzoeker de gedane vaststellingen niet, te meer nu verzoeker zelf verklaarde dat hij reeds twee jaar in België verbleef. Verzoeker beschikt over een onbeperkte verblijfsstatus in Italië. Met deze verblijfsstatus heeft verzoeker het recht om in totaal 90 dagen binnen een termijn van 180 dagen in België te verblijven. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven is bijgevolg evenmin kennelijk onredelijk noch onjuist.

Vervolgens bekritiseert verzoeker dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

In de tweede bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd en aangegeven waarom een inreisverbod wordt afgeleverd en dit bij toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin gesteld wordt dat:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;”

De verweerder heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het bestreden inreisverbod is opgelegd binnen de grenzen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Verzoeker verklaarde sinds 2020 in België te verblijven. Gelet op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen is een inreisverbod van twee jaar proportioneel. Verzoeker laat overigens na uiteen te zetten met welke “specifieke omstandigheden” geen rekening zou zijn gehouden door verweerder. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om een inreisverbod op te leggen van twee jaar.

Verzoeker stelt dat de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en tot artikel 74/13 stereotiep is.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

De Raad merkt op dat zelfs als een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat zij niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). Met zijn algemeen betoog maakt verzoeker niet duidelijk waarom de motieven die in het inreisverbod kunnen worden gelezen en die handelen over zijn situatie ontoereikend zijn.

Tenslotte blijkt niet op welke wijze verzoekers voorgehouden “hulp” aan zijn broer – waarvan overigens geen enkel bewijs voorligt –, eraan in de weg staat dat aan hem een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Het weze herhaald dat verweerder *in casu* op concrete wijze heeft gemotiveerd waarom een inreisverbod van twee jaar in dit geval proportioneel is. In de mate verzoeker betoogt dat verweerder zich beroept op eenzijdige vaststellingen van zwartwerk die door geen enkel gegeven, noch stuk worden gestaafd of onderbouwd, merkt de Raad op dat de vaststellingen van verweerder worden ondersteund door objectieve gegevens en stukken. In het administratief dossier bevindt zich een administratief rapport, opgesteld door een inspecteur. Uit het verslag blijkt dat verzoeker al werkend werd aangetroffen, in illegaal verblijf. Verzoeker brengt geen gegevens bij die de vaststellingen van de politie weerleggen.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel, hij zet niet uiteen op welke wijze deze beginselen door de tweede bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

Verzoeker toont niet aan dat de tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijk wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De middelen zijn dan ook, voor zover onvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN